

Arrest

nr. 91 396 van 12 november 2012
in de zaak RvV X / IV

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Pakistaanse nationaliteit te zijn, op 23 augustus 2012 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 25 juli 2012.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 25 september 2012 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 30 oktober 2012.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken K. DECLERCK.

Gehoord de opmerkingen van advocaat S. VANDEVOORDE, die loco advocaat W. VANDEVOORDE verschijnt voor de verzoekende partij, en van attaché J. VERSTRAETEN, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

1.1. Verzoeker kwam volgens zijn verklaringen op 11 januari 2012 het Rijk binnen en diende op 12 januari 2012 een asielaanvraag in. Op 25 juli 2012 werd een beslissing tot weigering van de hoedanigheid van vluchteling en tot weigering van de subsidiaire beschermingsstatus genomen in de zin van artikel 48/3 en artikel 48/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet). Het onderhavige beroep is gericht tegen deze beslissing.

1.2. De bestreden beslissing luidt als volgt:

A. Feitenrelaas

U verklaart de Pakistaanse nationaliteit te bezitten, geboren en getogen in de provincie Pashtoen Kwa, district Swabi, in het dorp Malik Abad. U bent Pashtoen van etnische origine en een soennitische moslim. U bent ongehuwd. Uw ouders wonen momenteel samen met één broer en drie zussen in Peshawar. U diende Pakistan te verlaten omwille van dreigementen vanwege de Taliban.

U verklaart dat uw broer in 2009 is verdwenen uit de 'madrassa' (koranschool) van M. S. A.. Ondanks jullie zoekpogingen konden jullie niets vernemen over zijn lot. Uw familie diende een klacht in bij de politie tegen de Taliban, maar er werd geen gehoor aan gegeven.

In 2009, na de verdwijning van uw broer, kwam uw familie ook in financiële problemen. De 'Nazim' van jullie wijk (Tehsil), H. A. J., vooraanstaand lid van ANP (Awami National party) en afkomstig van uw dorp, bood u een job aan als schoonmaker van zijn gastenverblijf. In 2010 was u op een dag met de bus op weg naar Peshawar omdat uw moeder in het ziekenhuis was. Onderweg werd de bus gestopt door Taliban en u werd uit de bus gehaald. U werd meegenomen naar een onbekende plek en de mannen probeerden u te motiveren om een bom te plaatsen in het gastenhuis van H. J.. Ze zeiden dat het voor u gemakkelijk was, omdat u jong was en niet werd gecontroleerd. De mannen alludeerden er tevens op dat uw broer zich voor de goede zaak had gegeven en een martelaar was, en dat u ook met hen moest samenwerken. U weigerde echter en werd vervolgens hard geslagen. Uiteindelijk, om van hen af te geraken, heeft u ingestemd, waarop ze u lieten gaan. U verwittigde H. J. van het incident, waarop deze de veiligheid opdreef en verdachten uit het dorp liet arresteren. OP 15 oktober 2011 was u op uw motor op weg naar de markt, toen u door onbekenden werd beschoten. U moest in het ziekenhuis worden verzorgd. De politie maakte een verslag (FIR) op van het incident. Vervolgens werd u opgehaald door uw schoonbroer die u meenam naar zijn huis in Peshawar. Daar verbleef u nog twee weken alvorens Pakistan te verlaten. In die periode, namelijk op 7 november 2011, was er een bomaanslag op de wagen van H. J., waarbij hij, zijn jonge zoon, zijn chauffeur en een bodyguard om het leven kwamen.

U verliet Peshawar richting Karachi en zo verder via Thailand (Bangkok), waar u met een (vals) paspoort en visum voor Italië verder reisde. In België diende u een asielaanvraag in op 12 januari 2012.

U legt volgende documenten neer: een bewijs van domicilie (origineel), een brief van de Taliban (origineel), krantenartikels betreffende H. J. (kopieën), en twee FIR's dd. 15.10.2011 en 20.01.2012.

B. Motivering

Er dient door het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen (CGVS) te worden vastgesteld dat u de hoedanigheid van vluchteling overeenkomstig art. 1, par. A, lid 2 van de Conventie van Genève niet kan worden toegekend omdat u onvoldoende aannemelijk heeft gemaakt dat er in hoofde van uw persoon een ernstig risico kan worden vermoed op vervolging zoals omschreven in de Vluchtelingenconventie.

U zegt te vrezen voor uw leven omdat u in het huis werkte van H. J. en omwille daarvan benaderd en bedreigd werd door de Taliban.

Wat de ontvoering door de Taliban betreft, maakte u deze onvoldoende aannemelijk (gehoorverslag CGVS p.6-7). Ten eerste kon u dit incident onvoldoende in de tijd plaatsen. U zei, heel ruim, dat het in 2010 was, toen uw moeder in het ziekenhuis in Peshawar was, maar u slaagt er niet in dit incident iets preciezer in de tijd te situeren. Dit is zeer merkwaardig aangezien dit incident cruciaal is binnen uw asielrelaas. Verder is het ook merkwaardig dat u uw medewerking toezegde, maar dat u daarna niet meer benaderd werd door de Taliban. Men zou toch verwachten dat de Taliban u aan uw belofte zouden herinneren en/of concrete afspraken zouden willen maken omtrent de bomaanslag waarvoor ze u wilden inzetten. Nochtans gebeurde er niks in die zin. Het is dan ook weinig logisch dat de Taliban vervolgens een aanslag op u zouden plegen, alhoewel u aanvankelijk had toegezegd en zij u tot op dat ogenblik geen verdere instructies meer hadden gegeven. U hiermee geconfronteerd zei u dat u "hun aanbod had geweigerd" omdat u inmiddels alles aan H. J. had verteld, waarop deze zijn veiligheidsmaatregelen verhoogde en arrestaties uitvoerde in het dorp (gehoorverslag CGVSp.9). Via informanten zou het de Taliban bekend zijn geraakt dat u hun plan aan H. J. had doorgegeven. Echter, er kan toch van worden uitgegaan dat een politiek figuur zoals H. J. (zie informatie toegevoegd aan de blauwe map van het administratieve dossier), voortdurend bijzondere veiligheidsmaatregelen in acht moest nemen, gezien de volatiele situatie in de regio sinds 2009-2010 én gezien er al eerdere pogingen waren geweest om hem te liquideren, wat uiteindelijk in november 2011 tot zijn dood heeft geleid. Met andere woorden, uw uitleg dat u niet werd benaderd omdat de veiligheid was verhoogd en u hiervan als dé aanstoker werd aanzien, komt weinig overtuigend over en is een onvoldoende verklaring.

Vervolgens, wat de aanslag op uw persoon betreft dd. 15 oktober 2011 (gehoorverslag CGVS p.7-8), dient het volgende te worden opgemerkt. Aanvankelijk stelde u dat u meerdere verwondingen had opgelopen, waaronder een breuk van uw schouder. Wanneer u vervolgens werd gevraagd hoe u dan drie weken later naar het buitenland kon reizen met dergelijke verwondingen, zei u plots dat u niets had gebroken, maar dat uw schouder ontwricht was en dat u na twee weken terug op de been was (gehoorverslag CGVS p.8). U legt geen medisch attest neer van het ziekenhuis, maar wel een FIR opgesteld door de politie. Echter wat deze FIR betreft, die overigens een niet-gelegaliseerde kopie is, moet worden opgemerkt dat belangrijke vormaspecten niet overeen komen met wat kan verwacht worden van een authentieke FIR (zie informatie waarvan een kopie werd toegevoegd aan het administratieve dossier). Zo ontbreekt het voorgedrukte en noodzakelijke registratienummer op het formulier. Uit verdere informatie (toegevoegd aan het administratieve dossier) blijkt tevens dat omwille van wijdverspreide corruptie in Pakistan, het niet moeilijk is om een valse FIR te verkrijgen, of zelfs echte maar met valse gegevens. Dergelijke documenten hebben dan ook een beperkte bewijswaarde en zijn enkel van belang wanneer ze een geloofwaardig relaas ondersteunen, wat i.c. onvoldoende het geval is.

Dan, vlak voor uw vertrek, kwam H. J. om het leven bij een bomaanslag, samen met zijn chauffeur en zontje A. (zie informatie toegevoegd aan het administratieve dossier). U beweerde dat u toen nog in Peshawar was en het nieuws over de aanslag kreeg via een vriend van het dorp (gehoorverslag CGVS p.9). Vervolgens verliet u Pakistan omdat de Taliban ermee hadden gedreigd dat iedereen die met H. J. had samengewerkt - en in hun ogen geen moslims waren - dienden gestraft te worden (gehoorverslag CGVS p.9). Als bewijs legde u een dreigbrief neer afkomstig van de Talibanleider van Swat, M. F., dd. 19.01.2012. De volgende dag zouden uw ouders naar Peshawar zijn verhuisd.

Ten eerste moet worden opgemerkt dat het een quasi volledig met de hand geschreven brief is, die door gelijk wie, eender waar of wanneer, kan zijn opgesteld. Ten tweede moet worden opgemerkt dat de brief dateert van 19 januari, dus ruim twee maanden en half na de dood van H. J. én uw vertrek uit het land. Dit is, binnen de context van uw relaas, een vrij laattijdige reactie van de Taliban. Ten derde maakt u onvoldoende aannemelijk waarom uw familie een brief zou krijgen, getekend door de M. F., Talibanleider uit Swat. U zegt hierover enkel dat er banden waren tussen de madrassa van S. A. en de Taliban uit Swat (gehoorverslag CGVS p.9). Gezien het hoogstaande profiel van F. (zie informatie toegevoegd aan het administratieve dossier), is het weinig aannemelijk dat hij deze brief persoonlijk schreef en ondertekende. U zei dat deze brieven werden bezorgd na de dood van H. J., om de mensen angst aan te jagen (gehoorverslag CGVS p.10). Echter, u expliciet gevraagd of de andere mensen die met H. J. werkten, een gelijkaardige brief hadden gekregen, verwees u enkel naar de chauffeur die samen met J. in de aanslag om het leven kwam (gehoorverslag CGVS p.9). U maakt echter onvoldoende aannemelijk dat u, als schoonmaakbediende in het gastenverblijf van J., een even groot of even ernstig risico loopt op vervolging wegens "samenwerking met J.", temeer daar bovenstaand aan belangrijke elementen van uw vluchtrelaas wordt getwijfeld.

Tot slot is het merkwaardig dat u tijdens het gehoor verklaarde dat het rapport van uw klacht (FIR) op uw USB-stick bewaard was. Er werd u expliciet gevraagd of er nog iets anders opstond, waarop u ontkenkend antwoordde (gehoorverslag CGVS p.10). Echter na het gehoor, stuurde u twee FIR 's naar het CGVS waarvan één gedateerd op 20.01.12. Over deze FIR heeft u eerder niets verteld, wat opmerkelijk is. Bovendien mist ook deze FIR een serienummer zodat de authenticiteit ervan kan worden betwijfeld.

Uit het bovenstaande blijkt dat u uw vluchtrelaas onvoldoende aannemelijk heeft gemaakt. Bijgevolg kan u noch het statuut van vluchteling, noch een vorm van subsidiaire bescherming overeenkomstig art. 48/4, par. 2, c van de Vreemdelingenwet worden toegekend. Het CGVS erkent dat er in het grensgebied problemen zijn met extremistische elementen. Deze zijn echter lokaal van aard (zie informatie in het administratief dossier). Aangezien u uw vrees voor de taliban niet aannemelijk heeft gemaakt, wordt het aannemelijk geacht dat u een vestigingsverblijf heeft buiten uw regio van herkomst. Moet immers ook worden vastgesteld dat uw ouders en familieleden in Peshawar verblijven en u geen gewag maakt van moeilijkheden alhier. Aangezien uw problemen met de Taliban onvoldoende geloofwaardig worden geacht, is er ook geen enkele reden om aan te nemen dat u uw familie niet in Peshawar zou kunnen vervoegen.

De door u neergelegde documenten kunnen bovenstaande conclusie niet wijzigen. De brief van de Taliban en de beide FIR's werden bovenstaand omstandig besproken. Het domicilieattest is een aanduiding van uw afkomst uit Swabi, die hier niet ter discussie staat.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.”

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen oefent inzake beslissingen van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen, met uitzondering van deze inzake EU-onderdanen, een bevoegdheid uit van volheid van rechtsmacht, die inhoudt dat hij het geschil in zijn geheel uitsluitend op basis van het rechtsplegingdossier en toelaatbare nieuwe gegevens aan een nieuw onderzoek onderwerpt en als administratieve rechter in laatste aanleg uitspraak doet over de grond van het geschil (Wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, *Parl. St. Kamer 2005-2006*, nr. 2479/001, 95). Aldus treedt de Raad niet louter op als annulatierechter. Door de devolutieve kracht van het beroep is de Raad niet gebonden door de motieven waarop de bestreden beslissing is gesteund (RvS 30 oktober 2008, nr. 187.504).

2.2. Verzoeker voert in een eerste middel de schending aan van artikel 48/3 vreemdelingenwet in samenhang met artikel 1 Conventie van Genève (geen toekenning van de vluchtelingenstatus), in een tweede middel de schending van artikel 48/4 vreemdelingenwet (geen toekenning van subsidiaire bescherming), in een derde middel de schending van artikel 3 EVRM (foltering of onmenselijke en vernederende behandeling of bestraffing van verzoeker in zijn land van herkomst) en in een vierde middel de gezamenlijke schending van het zorgvuldigheidsbeginsel en de motiveringsplicht, als algemeen rechtsbeginsel en in het bijzonder als algemeen beginsel van behoorlijk bestuur, zoals aan de commissaris-generaal opgelegd door de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen.

2.3. Omtrent de aangevoerde schending van het zorgvuldigheidsbeginsel moet worden vastgesteld dat dit beginsel de commissaris-generaal oplegt zijn beslissingen zorgvuldig voor te bereiden en deze te steunen op een correcte feitenvinding (RvS 2 februari 2007, nr. 167.411; RvS 14 februari 2006, nr. 154.954). De commissaris-generaal heeft zich voor het nemen van de bestreden beslissing gesteund op alle gegevens van het administratieve dossier, op algemeen bekende gegevens over het voorgehouden land van herkomst van verzoeker en op alle dienstige stukken. Uit het administratieve dossier blijkt verder dat verzoeker werd gehoord en tijdens het interview de mogelijkheid kreeg zijn asielmotieven uiteen te zetten, zijn argumenten kracht bij te zetten, nieuwe en/of aanvullende stukken kon neerleggen en zich kon laten bijstaan door een advocaat of door een andere persoon van zijn keuze, dit alles in aanwezigheid van een tolk. Verzoeker kreeg bovendien de kans om in zijn vragenlijst ook nog zelf alle belangrijke feiten en toelichtingen te geven. Dat de commissaris-generaal niet zorgvuldig is tewerk gegaan, kan derhalve niet worden weerhouden.

2.4. De bepalingen vervat in de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen hebben tot doel de burger in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid ze heeft genomen, zodat kan worden beoordeeld of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. Uit het verzoekschrift blijkt ontegensprekelijk dat verzoeker kritiek uitbrengt op de inhoud van de motivering zodat hij een beweerde schending van deze motiveringsplicht niet dienstig kan invoeren. Aangezien verzoeker de beoordeling van de aangehaalde feiten door de commissaris-generaal betwist, voert verzoeker de schending aan van de materiële motiveringsplicht, zodat het beroep vanuit dit oogpunt wordt onderzocht.

3. Nopens de status van vluchteling

3.1. De bewijslast inzake de gegrondheid van een asielaanvraag berust in beginsel bij de asielzoeker zelf, zodat verzoeker – zoals iedere burger die om een erkenning vraagt – moet aantonen dat zijn aanvraag gerechtvaardigd is. Hij moet een poging ondernemen om het relaas te staven en dient de waarheid te vertellen (RvS 4 oktober 2006, nr. 163.124; UNHCR, *Guide des procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut de réfugié*, Genève, 1992, nr. 205). Zijn verklaringen kunnen een voldoende bewijs zijn van zijn hoedanigheid van vluchteling op voorwaarde dat ze mogelijk, geloofwaardig en eerlijk zijn (J. HATHAWAY, *The Law of Refugee Status*, Butterworths, Toronto-

Vancouver, 1991, 84). De afgelegde verklaringen mogen niet in strijd zijn met algemeen bekende feiten. In het relaas mogen dan ook geen hiaten, vaagheden, ongerijmde wendingen en tegenstrijdigheden op het niveau van de relevante bijzonderheden voorkomen. De ongeloofwaardigheid van een asielaanvraag kan niet alleen worden afgeleid uit tegenstrijdigheden, maar ook uit vage, incoherente en ongeloofwaardige verklaringen (RvV 27 maart 2009, nr. 25.244).

3.2. Geen enkele bepaling of beginsel verplicht de met het onderzoek van de asielaanvraag belaste instanties om de vreemdeling bij te staan in zijn inspanningen om het statuut van vluchteling te bekomen en de lacunes in diens bewijsvoering zelf op te vullen (RvS 16 november 2006, nr. 164.792). De commissaris-generaal beschikt in deze over een discretionaire bevoegdheid om te oordelen of verzoekers verklaringen voldoende zijn om zijn vervolging door de Taliban geloofwaardig en aannemelijk te maken. Hij houdt hierbij rekening met zowel de correcte, de foute, de vage als de ontwijkende antwoorden en houdt bij deze analyse rekening met het specifieke profiel van de asielzoeker. De commissaris-generaal is niet verplicht om alle aangebrachte feiten te controleren, zo dit al mogelijk zou zijn.

In deze benadrukt de Raad tevens dat de bestreden beslissing moet worden gelezen als geheel en niet als van elkaar losstaande zinnen. Het gewicht dat bij de beoordeling van de asielaanvraag aan elk onderdeel, motief of tegenstrijdigheid wordt gehecht kan verschillen maar het is het geheel van de in de bestreden beslissing opgesomde motieven dat de commissaris-generaal heeft doen besluiten tot de ongegrondheid van verzoekers asielaanvraag. Het voordeel van de twijfel kan slechts worden toegestaan als alle elementen werden onderzocht en men overtuigd is van de geloofwaardigheid van de afgelegde verklaringen (UNHCR, *Guide des procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut de réfugié*, Genève, 1992, nr. 204), *quod in casu non*.

3.3. Verzoeker meent dat het duidelijk en ontegensprekelijk blijkt uit het asielaanvraag dat zijn problemen in het land van herkomst hun oorsprong vinden in de weigering van verzoeker om samen te werken met de Taliban. Aangezien de Taliban nog steeds over een sterke aanwezigheid en invloed beschikken, is er geen reden om aan te nemen dat verzoeker geen gegronde reden voor vrees dient te hebben bij een terugkeer naar Pakistan.

3.3.1. Daar waar verzoeker meent dat hij tijdens het gehoor op het CGVS een groot aantal details wist te verstrekken betreffende de problemen die aan de basis lagen van zijn asielaanvraag en dat zijn asielaanvraag als duidelijk doorleefd naar voren komt, stelt de Raad vast dat deze beweringen geen grondslag vinden in het gehoorverslag, noch blijken uit andere elementen uit het administratief dossier. Ook daar waar verzoeker stelt dat "*Het CGVS herneemt in de motivering van de bestreden beslissing de feitelijke uiteenzetting van Verzoeker, en volstaat met de vermelding dat dit ongeloofwaardig overkomt*", gaat verzoeker volledig voorbij aan de uitgebreide motivering en conclusies van de bestreden beslissing, dewelke de Raad bijtreedt.

3.3.2. Verzoekers asielaanvraag is uitermate vaag, onsamenvattend, lacunair en ongeloofwaardig. Verzoeker maakt geenszins aannemelijk dat hij is moeten vluchten ten gevolge van zijn weigering samen te werken met de Taliban. Op elke kandidaat-vluchteling rust de verplichting om in elke fase van het onderzoek zijn asielaanvraag zo correct en volledig mogelijk te vertellen. Van een kandidaat-vluchteling mag verwacht worden dat deze zelf, zonder daarom te zijn gevraagd, de feiten die de oorzaak waren van zijn vlucht uit het land van herkomst nauwkeurig, zorgvuldig en op een coherente en geloofwaardige manier weergeeft in elke fase van het onderzoek. De beslissing van een persoon om zijn land te verlaten is dermate fundamenteel en ingrijpend dat hij bij machte moet zijn om desbetreffend een volledig en coherent verhaal te vertellen. De voorgehouden vervolgingsfeiten zouden hierbij in het geheugen gegrift zijn zo zij zich in werkelijkheid zouden hebben voorgedaan; zij vormen immers een manifeste afwijking op de alledaagsheid en zijn van determinerende invloed geweest op verzoekers verdere leven. Derhalve vormen stress, wantrouwen, zenuwen, emotionele omstandigheden en "*lange periodes van mentale druk*" geen aanvaardbare verschooning.

3.4. Daar waar verzoeker nog stelt dat hij alle redelijke inspanningen heeft geleverd om documenten aan te brengen tot ondersteuning van zijn asielaanvraag, merkt de Raad op dat de commissaris-generaal terecht heeft vastgesteld dat verzoeker FIR's heeft neergelegd die onbetrouwbaar blijken. Deze FIR's zijn behept met belangrijke vormelijke gebreken, *in casu* niet-gelegaliseerde kopieën zonder voorgedrukt

registratienummer, zodat hieraan geen bewijswaarde kan worden gehecht. Verder is een document slechts één element in het asielrelaas en hangt de bewijswaarde af van de asielzoekers verklaringen en andere objectieve criteria. Verzoeker gaat er aldus aan voorbij dat de louter neergelegde documenten op zichzelf niet vermogen de geloofwaardigheid van een ongeloofwaardig asielrelaas te herstellen te meer nu verzoeker geen identiteitskaart neerlegt. Verzoeker dient niet louter documenten neer te leggen maar hij moet aannemelijk maken dat deze waarachtig en betrouwbaar zijn. In deze stelt de Raad vast dat in de FIR van 15 oktober 2011 werd geacteerd dat verzoeker op 15 oktober 2011 om 16u in de namiddag zelf naar het politiebureau kwam om deze verklaring af te leggen, terwijl verzoeker hierover verklaarde dat op hij op 15 oktober 2011 werd beschoten en *“Toen ik viel, was ik bewusteloos en mijn linkerbeen en arm, ik had een fractuur in de schouder, mensen brachten mij naar het hospitaal en toen ik bijkwam, kwam politie en ze maakten een rapport”* (gehoor p. 8). Verzoekers verklaringen zijn aldus ernstig tegenstrijdig met de inhoud van de door hem neergelegde FIR. Derhalve is deze FIR zowel vormelijk als inhoudelijk niet bewijskrachtig en ondermijnt ze de waarachtigheid van verzoekers asielrelaas. Waar verzoeker nog meent dat *“Bijgevolg is het niet up-to-date zijn van alle schriftelijke stukken van het dossier van verzoeker geen valabel argument om de asielaanvraag te verwerpen.”*, stelt de Raad vast dat dergelijke motivering niet in de bestreden beslissing werd opgenomen, derhalve mist verzoekers verweer op dit punt feitelijke grond.

3.5. Verzoeker beperkt zich verder tot het herhalen van het asielrelaas, het tegenspreken van de motieven en de conclusies van de bestreden beslissing, het geven van algemene en theoretische beschouwingen over de motiveringsplicht en het vluchtelingenrecht, het maken van bonte beweringen, onder meer inzake de Pakistaanse politie, en het maken van persoonlijke vergoelijkingen en excuses, maar laat na concrete en geobjectiveerde elementen aan te voeren die de conclusies in de bestreden beslissing kunnen weerleggen. Verzoeker weerlegt dan ook geenszins de besluiten van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen, die steun vinden in het administratieve dossier en op omstandige wijze worden uitgewerkt in de bestreden beslissing. Derhalve blijven de motieven van de bestreden beslissing overeind. Overigens laat verzoeker eveneens na zijn identiteitskaart, die nog in Pakistan ligt, bij zijn verzoekschrift te voegen.

3.6. In acht genomen wat voorafgaat, kan in hoofde van de verzoekende partij geen vrees voor vervolging in de zin van artikel 1, A(2) van het Verdrag van Genève van 28 juli 1951, in aanmerking worden genomen.

4. Nopens de subsidiaire bescherming

4.1. Verzoeker meent in aanmerking te komen voor het subsidiair beschermingsstatuut in de zin van artikel 48/4 van de vreemdelingenwet.

4.2. Verzoeker meent in aanmerking te komen voor het subsidiair beschermingsstatuut in de zin van artikel 48/4 van de vreemdelingenwet. Verzoeker stelt dat voortdurende schendingen van mensenrechten in Pakistan alsook daarbuiten trieste realiteit zijn, en de lokale autoriteiten niet bij machte zijn op te treden tegen de gewapende conflicten en aanslagen, waarvan ook de burgerbevolking het slachtoffer is. Uitwijken naar een andere regio buiten Pakistan is evenmin een optie aangezien het land op politiek en militair vlak onstabiel is. Ter illustratie citeert verzoeker bepaalde passages uit een rapport van *Amnesty International*. Door afwijzing van de asielaanvraag van verzoeker wordt hij de facto gedwongen het Belgisch grondgebied te verlaten, waardoor hij zich zou blootstellen aan foltering of aan onmenselijke of vernederende behandelingen of bestraffingen in Pakistan. Hierdoor wordt artikel 3 EVRM geschonden.

4.3. Artikel 3 EVRM stemt inhoudelijk overeen met artikel 48/4, §2, b van de vreemdelingenwet. Aldus wordt er getoetst of in hoofde van verzoeker een reëel risico op ernstige schade bestaande uit foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing voorhanden is (cf. HvJ C- 465/07, *Elgafaji v. Staatssecretaris van Justitie*, 2009, <http://curia.europa.eu>). De Raad wijst er verder op dat de schending van artikel 3 EVRM niet dienstig kan aangevoerd worden in het kader van een beroep tegen een beslissing waarbij, zonder een terugleidingsmaatregel te nemen, uitsluitend over de erkenning van de hoedanigheid van vluchteling of over de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus aan verzoeker uitspraak wordt gedaan (RvS 26 mei 2009, nr. 193.552).

4.4. Verzoeker gaat er in deze dan ook aan voorbij dat voor de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus op basis van 48/4, § 2, a en b net als bij de vluchtelingenstatus de bewijslast principieel op de vreemdeling rust. Aangezien verzoekers asielrelaas niet geloofwaardig is, kan hij zich niet langer steunen op de elementen die aan de basis van zijn relaas liggen om aannemelijk te maken dat hij in geval van terugkeer naar zijn land van herkomst een reëel risico op ernstige schade zou lopen zoals bedoeld in artikel 48/4, § 2, a en b van de vreemdelingenwet.

4.5. In zover verzoeker zich beroept op artikel 48/4, §2, c van de vreemdelingenwet dient verzoeker elementen aan te voeren waaruit kan blijken dat er in zijn land sprake is van willekeurig geweld in volkenrechtelijke zin. Indien de situatie in Pakistan, zoals aangebracht in de informatie toegevoegd aan het administratieve dossier (Subject Related Briefing "Pakistan" "Algemene Veiligheidssituatie"), inderdaad in bepaalde regio's verontrustend en zorgwekkend kan voorkomen, kan niet besloten worden dat er sprake is van een veralgemeend gewapend conflict over het ganse grondgebied van het land, noch in het Swabi district. Immers daar waar er in bepaalde districten in Khyber-Pakhtunkhwa in 2009 en begin 2010 nog militaire operaties plaatsvonden, dan wel nadien zelfmoordaanslagen door Talibanmilitanten werden uitgevoerd, is dit niet het geval in het Swabi district, noch is daar sprake van etnische of intertribale clashes (p.12-13), integendeel het is één van de districten waar vluchtelingen bescherming zochten (p. 15).

Het staat verzoeker vrij de aan het administratief dossier toegevoegde informatie te betwisten, doch het volstaat hierbij geenszins deze louter te ontkennen of tegen te spreken; verzoeker dient in deze zelf objectieve informatie aan te dragen die vermag de gegevens, analyses en conclusies uit de aan het administratief dossier toegevoegde informatie te weerleggen. De Raad stelt in deze vast dat de geciteerde passages uit het rapport van *Amnesty International* niets wijzigen aan de bij het administratieve dossier toegevoegde informatie. Verzoeker toont niet middels concrete aanwijzingen aan dat er in het Swabi district sprake zou zijn van een internationaal of binnenlands conflict dat een ernstige bedreiging vormt voor het leven of de persoon van een burger.

4.6. Verzoeker toont niet aan aanspraak te kunnen maken op de bepalingen van artikel 48/4 van de vreemdelingenwet.

4.7. De Raad stelt vast dat gelet op wat voorafgaat de commissaris-generaal terecht tot de ongegrondheid van de asielaanvraag heeft besloten. Verzoeker maakt geenszins aannemelijk dat verder onderzoek noodzakelijk zou zijn, temeer nu hij niet aantoont dat de gegrondheid van zijn asielmotieven onvoldoende werd onderzocht noch zelf ernstige elementen aanvoert waaruit kan blijken dat verder onderzoek noodzakelijk is. Er zijn dan ook geen redenen om in te gaan op de vraag tot de vernietiging van de bestreden beslissing.

4.8. De aangehaalde middelen zijn ongegrond.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op twaalf november tweeduizend en twaalf door:

mevr. K. DECLERCK, wvd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. K. VERHEYDEN, griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. VERHEYDEN

K. DECLERCK